

האונייה „אריון“ תקועה בחוף קריית-חיים - גנבים שמו עין על רכוש הנוסעים - ואלה תקועים במלון בחיפה ומשמשים כדור-מישחק בין החברות האחראיות

האונייה, המתניו לרגע שבו ינתן האות ויאפשרו להם להוציא מאונייה את ציודם. אך אישור לכך לא ניתן. אמר ג'ון הרי: „באיור החניון לא היה עשן, וכל אחד היה יכול להוציא את הרכב שלו. אך אנשי הנמל לא איפשרו לנו להוציא את כל-הרכב. אני הייתי חייל במלחמת העולם השנייה. חילצנו כל-רכב בתנאים קשים הרבה יותר. כאן לא היה אפילו עשן בחניון!“

טענה דומה השמיע גם מיכאל ראבארינג מאוסטריה, שהיה על האונייה עם ארבע חברים נוספים, ומשאית טיולים קטנה לדבריו, ניתן היה לחלץ את כל כל-הרכב — שבחם הופקד למעשה כל הציוד והכסף של הנוסעים — בתוך עשר דקות. כשהיה ברור שהכבאים אינם מצליי- חים לכבות את הדליקה, נחתם הסכם בין סוכני האונייה וחברת-ההצלה של

אנשים חיפשו מקום בספינות ההצלה והי מיסדרונות היו מלאים עשן. אז באה ההוראה לעזוב הכל ולהשאיר את כל הציוד בתאים.“

על מה שהתרחש בעת הפינוי סיפר אמריקאי אחר, גרי הולי, שיצא לטיול עם אשתו לוציאנה ובתם בת השמונת החדשים מוגטו: „הצוות שם על עצמו

„אנחנו

בני-ערוברה!“

אל צידה ליד חוף קריית-חיים, ומתפללים שהמים לא יחדרו לריכבם, כי אחרת לא רק שלא יוכלו להמשיך בטיול, אלא שלא יהיה להם גם לאן לחזור.

ליקויי

ביטחון

ה דליקה שפרצה באונייה, כנראה מפיצוק, התחילה לפנות בוקר, במרחק של עשרה מייל מחוף חיפה. אחד הניצולים, המהנדס ג'ון הרי (65) מאנגליה, תיאר

„אין לי לאן לחזור“, אמר גרי הנדריקס, אחד מ-28 התיירים, בני צולי האונייה השרופה אריון. כל ציודו נשאר על האונייה. באין ברירה הוא נאלץ לפלוש לבית-מלון בחיפה, ושם ציפה ל- חילוץ ריכבו מהאונייה הנוטה על צידה. גרי ואשתו ג'ודי, שניהם מורים מקליי- פורניה, יצאו לטיול בן עשרה חודשים באירופה ובמיזרח-התיכון. הם השכירו את דירתם בארצות-הברית, והעמיסו את כל מה שחשבו שיהיו זקוקים לו בשנת השבתון שלהם על קרון מכוניתם. באירופה הם עלו על אריון.

„הרכוש היקר ביותר!“

הצייר הבלגי סטפן טסאלי, אחד מניצולי האונייה, שנמצא במלון מרום, סיפר שמלבד הרכב והציוד הרב שהשאיר באונייה, יש שם גם לחמשת אלפי רישומים שהוא עשה בשנים האחרונות במחנות ריכוז באירופה, בשיתוף פעולה עם שמעון ויזנטל, לדבריו, הקשר שלו עם מוסד ידושים היה הסיבה העיקרית לבואו לארץ. אחרי שמכונתו תחולק, הוא מתכוון לרדת לאילת ולשהות שם כחצי שנה, כדי לארגן הקמת מוסיאון חדש בעיר, ואולי לעבוד על ספר שיעסוק בשואה. לידו יושבת אשתו דוגל, השניים נראים נשמעים השלווים ביותר מבין ניצולי האונייה.

אמנון רייסין מחיפה, להצלת האונייה וכל המיטען שעליה. רשות הנמלים, שחששה שהאונייה תטבע ותזוהם את המיפרץ, המכה ביוזמה.

דמי חילוף

והצלה

א נשי חברת-ההצלה התנגדו לפינוי הציוד בעת החילוץ, בטענה שאם תהיינה גניבות, הם יהיו צפויים לתביעות לתשלום נזיקין. על-פי ההסכם המקובל במיקרים כאלה, תקבל החברה המצילה את חלקה יחסית לציוד שניצל, אם תצליח במשימה. במיקרה שאין היא מצליחה, היא תקבל רק את הוצאותיה. הכסף המגיע לחברה, אם היא מצליחה להציל את

מייד הגורות-ההצלה, ואילו אנו לא יכולנו לעבור בין הקומות, כי הם נעלו את המע- ברים. אז שברנו את המנעולים, אך דלתות יציאת-חירוסיואש לא פעלו. לא היו מספיק חליפות ביטחון, ומחלקת סירות-ההצלה היתה נעולה. עוד לא נתקלתי באונייה עם ליקויי ביטחון כליכך גדולים, כמו כאן. מזל שלא היינו בים הפתוח, שם בטח היינו טובעים. בכלל, נראה כאילו שהצוות לא היה בכלל צוות של ימאים. כל מה שהדאיג אותם זה לרדת לחוף עם כל הציוד שלהם.

בינתיים הוכנסה האונייה הנוערת לנמל, וכוחות גדולים של מכביאש ניסו לכבות את הדליקה. חלק מהנוסעים שירד בסירות ההצלה הגיע לחוף, וחלק אחר ירד בנמל, כשכולם המומים מהתנהגות הצוות. הנוסעים, שירדו מאונייה ללא ציודם ואלה מביניהם שהשאירו את ריכבם בבטן

„להוציא את המים!“

קצין ראשון מזארים סטמאטיס, יווני שהובא על-ידי חברת-הספנות מאתונה כשחרר לתוכה דרך החורים. הצוות היווני שהיה על הסיפון הוטס מישראל אחרי ימים אחדים, וסטמאטיס נמנה עם הצוות המחליף. הוא עובד במישמרות וגם לו אין מושג מתי תסתיים העבודה ומתי יוכלו הנוסעים התקועים לקבל את רכושם. הצוות היווני של האונייה מתגורר באותו מלון שבו מתגוררים מרבית הניצולים.

האונייה עלתה באש ב-20 בדצמבר. גרי ואשתו הורדו לחוף, בלי שניתנה להם האפשרות לגשת לחניון כל-הרכב. הם נשארו בבגדים שהיו על גופם בעת הפינוי, ושמיכה אחת שהצליחו לקחת מהתא. עתה הם יושבים במלון דביר, ללא פרוטה, רואים מהלובי את האונייה הנוטה